

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W DĄBROWIE GÓRNICZEJ**

z dnia 2017 r.

w sprawie zmiany nazw ulic w Dąbrowie Górniczej

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 13, art.41 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz.446 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz. U. z 2016 r., poz. 744), po przeprowadzeniu konsultacji z organizacjami pozarządowymi i podmiotami, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 1817 z późn. zm.), na wniosek Komisji Prawno - Organizacyjnej

**Rada Miejska w Dąbrowie Górniczej
uchwała:**

§ 1. Dokonać zmian nazw następujących ulic w Dąbrowie Górniczej:

1. **ulica 40-lecia PRL**, wprowadzonej Uchwałą Nr VI/36/1989 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 11.05.1989 r. na **40-lecia**.

2. **ulica Gwardii Ludowej**, wprowadzonej Uchwałą nr XXXIII/98/73 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.06.1973 r. na **Św. Antoniego**.

3. **ulica Dąbrowszczaków**, wprowadzonej Uchwałą nr XIX/58/77 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.06.1977 r. na **Zygmunta Różyckiego** - nazwa skrócona „Różyckiego”.

4. **ulica Grzegorza Korczyńskiego**, wprowadzonej Uchwałą nr XIX/58/77 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.06.1977 r. na **Stanisława Kontkiewicza** - nazwa skrócona „Kontkiewicza”.

5. **ulica Oskara Langego**, wprowadzonej Uchwałą nr XIX/58/77 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.06.1977 r. na **Bielowizna**.

6. **ulica Manifestu Lipcowego**, wprowadzonej Uchwałą nr XIX/58/77 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.06.1977 r. na **Św. Jana Pawła II**.

7. **ulica Leona Kruczkowskiego**, wprowadzonej Uchwałą nr XXXIII/98/73 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.06.1973 r. na **Kazimierza Srokowskiego** - nazwa skrócona „Srokowskiego”.

8. **ulica Jakuba Dąbskiego**, wprowadzonej Uchwałą nr III/22/84 Miejskiej Rady Narodowej w Dąbrowie Górniczej z dnia 29.11.1984 r. na **Wirgiliusza Grynia** - nazwa skrócona „Grynia”.

§ 2. Położenie ulic, o których mowa w § 1, określają załączniki graficzne od nr 1 do nr 8.

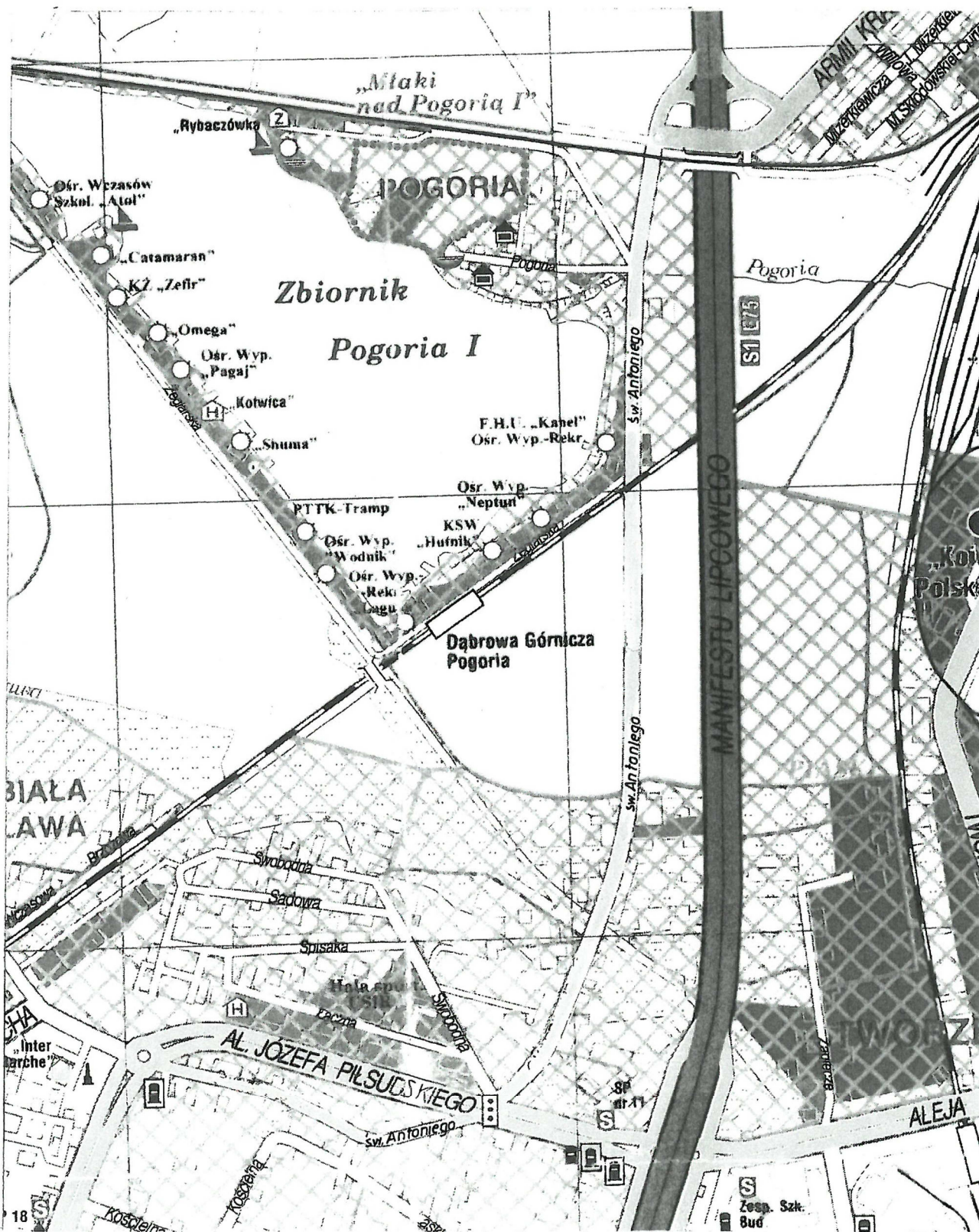
§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Dąbrowa Górnicza.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego.

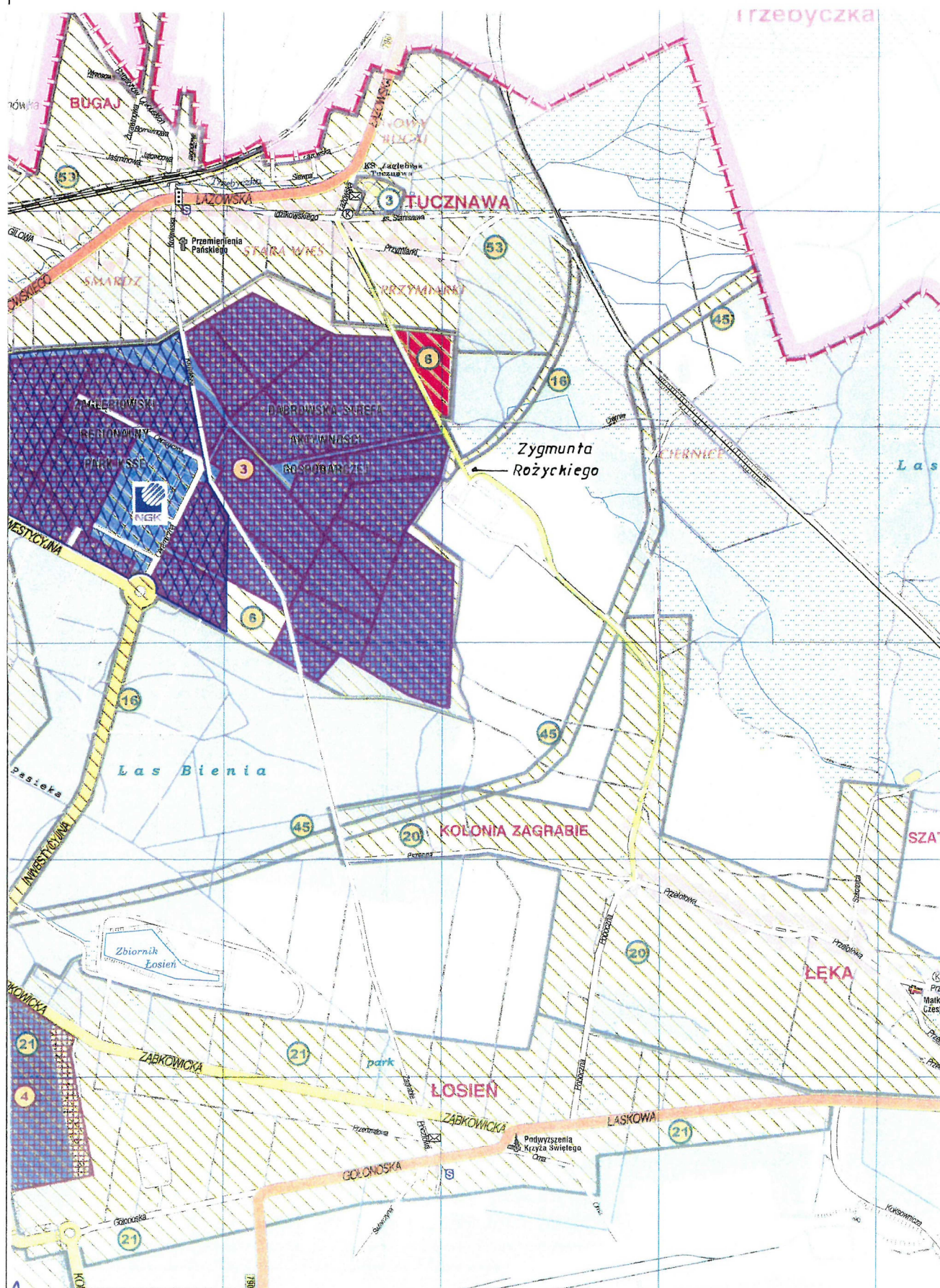
Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Dąbrowie Górniczej

Agnieszka Pasternak

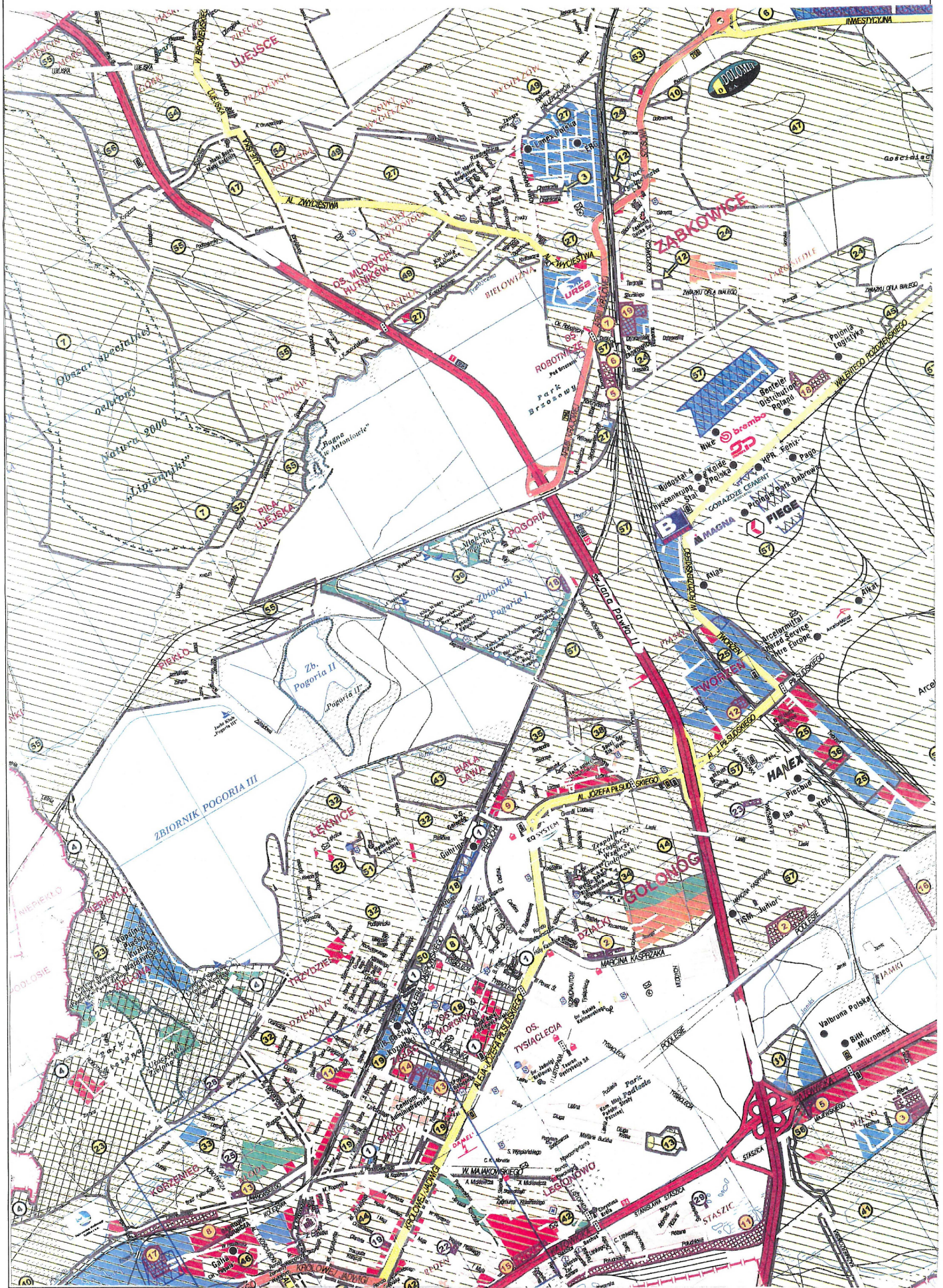
Załącznik Nr 3 do uchwały Nr.....
 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej
 z dnia

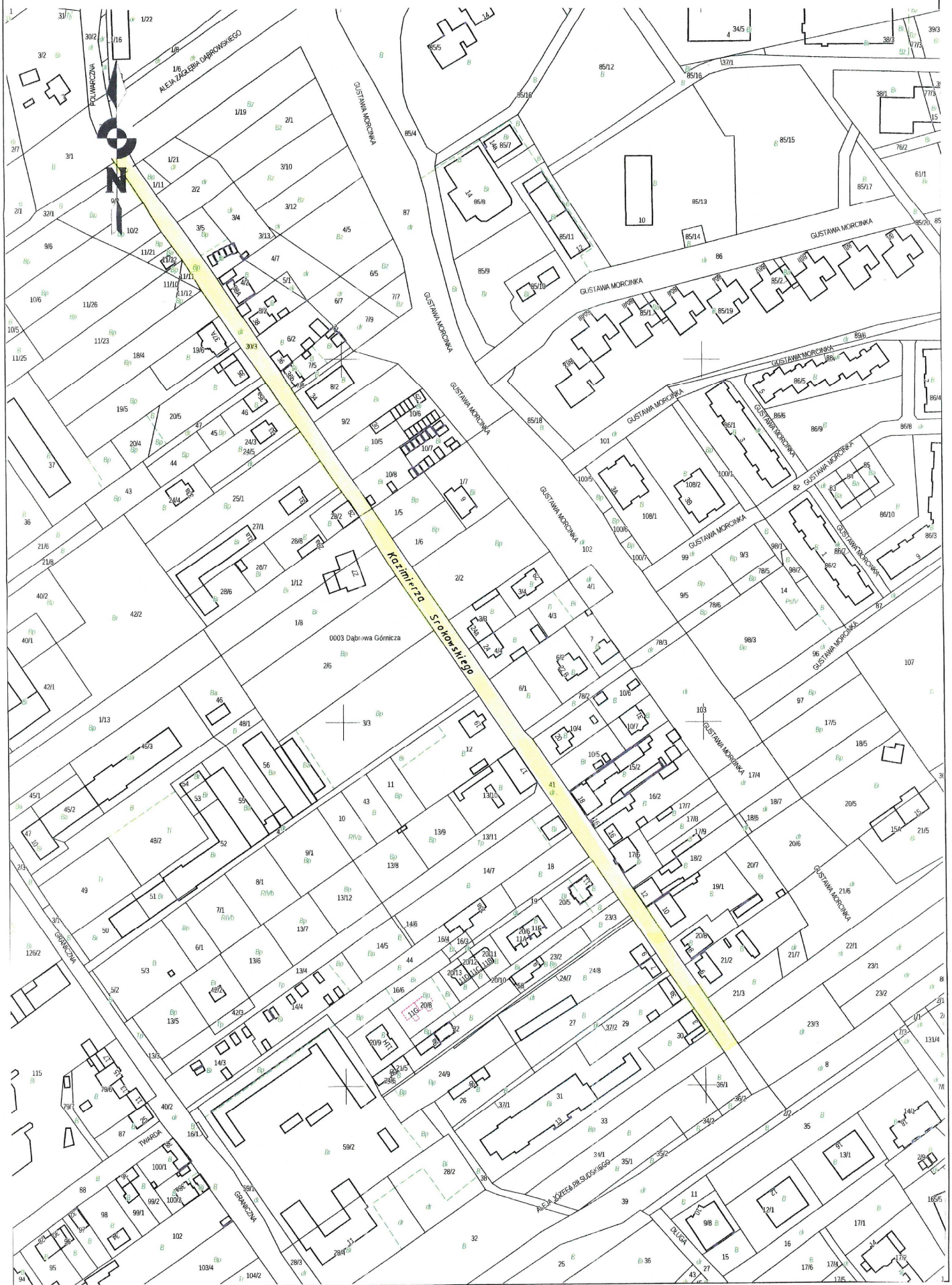

Załącznik Nr 4. do uchwały Nr.....
 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej
 z dnia

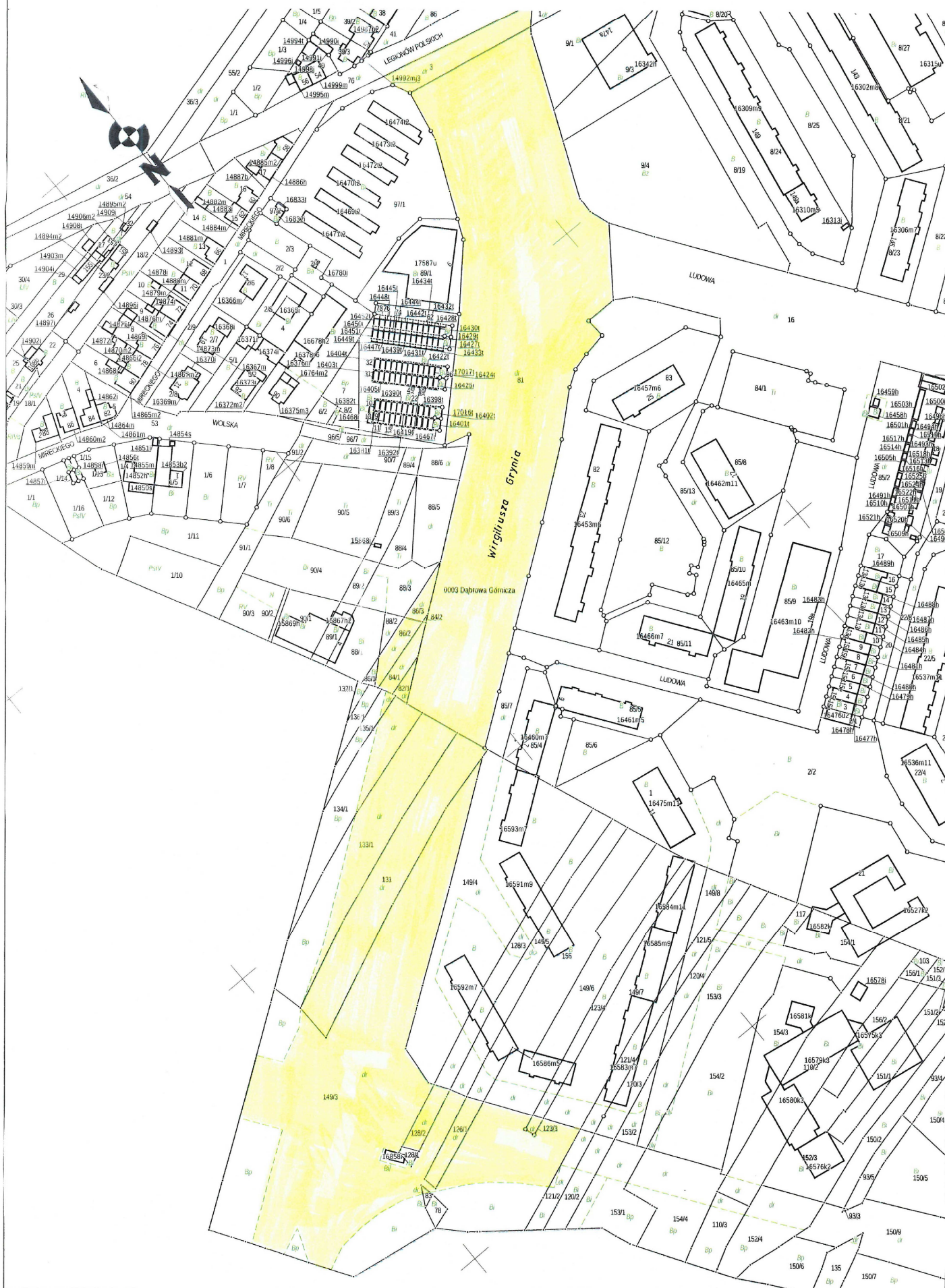

Anna Bielak

Wojciech Dąbrowski

UZASADNIENIE

do projektu uchwały w sprawie zmiany nazwy ulic w Dąbrowie Górniczej

W ocenie Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu dotychczasowe nazwy ulic, wymienione w § 1 projektu uchwały, należy zmienić jako wypełniające normę art.1 ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej z zastępujących powodów:

1. **Ulica 40 lecia PRL.** Nazwa Polska Rzeczpospolita Ludowa (PRL) była oficjalną nazwą niesuwerennego, zależnego od Związku Sowieckiego państwa komunistycznego, formalnie przyjętą 22 lipca 1952 r. Funkcjonowała oficjalnie do 31 grudnia 1989 r. Zarówno w okresie komunizmu, jak i po odzyskaniu niepodległości przyjęło się nazwą PRL określać także okres wcześniejszy, tj. lata 1944 - 1952, stąd punkt odniesienia do świętowania kolejnych rocznic istnienia PRL komuniści przyjmowali fikcyjną datę stworzenia przez Stalina Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego, tj. 22 lipca 1944 r.

Nazwę PRL oficjalnie wprowadzono do „Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”, ogłoszonej 22 lipca 1952 r. po uwzględnieniu wszystkich poprawek naniesionych przez Józefa Stalina.

W związku z powyższym nazwa PRL jest ściśle związana z funkcjonującym pod sowiecką ochroną na ziemiach polskich totalitarnym, komunistycznym systemie władzy, budowanym na polskich ziemiach od 1944 roku przez Związek Sowiecki - wbrew suwerennym prawom Rzeczypospolitej Polskiej.

Nazwa ta wciąż utrwała tezy propagandy politycznej i indoktrynacji społeczeństwa z okresu komunizmu.

2. **Ulica Gwardii Ludowej.** Gwardia Ludowa została utworzona w 1942 roku jako zbrojne ramię stalinowskiej konspiracji Polskiej Partii Robotniczej, ściśle podporządkowanej ośrodkom dowódczym w Związku Radzieckim. W okresie swojej działalności GL podejmowała działania zbrojne wynikające z realizacji priorytetów polityki Stalina. Kierownictwo sowieckie wydawało rozkazy, podejmowało decyzje strukturalne, organizacyjne i personalne PPR oraz GL. W 1944 roku GL przemianowana na Armię Ludową, ze względu na pełne podporządkowanie GL - AL władzom sowieckim były one faktycznie częścią sił zbrojnych ZSRR oraz narzędziem rozpracowania wywiadowczego Polskiego Państwa Podziemnego, a z czasem także politycznego i militarnego zwalczania dążeń do odbudowy niepodległej Rzeczypospolitej Polskiej.

3. **Ulica Dąbrowszczaków.** "Dąbrowszczacy" to potoczna nazwa XIII Brygady Międzynarodowej im. Jarosława Dąbrowskiego. Brygadę tą stworzyli komuniści i inni ochotnicy, głównie narodowości polskiej, w czasie wojny domowej i sowieckiej interwencji w Hiszpanii w latach 1936-1939. Byli oni realizatorami polityki stalinowskiej na Półwyspie Iberyjskim. Ze względów propagandowych wykorzystali jako patrona Jarosława Dąbrowskiego - zasłużonego polskiego dowódcę. "Dąbrowszczacy" w okresie PRL stali się częścią propagandowego mitu głoszącego, iż komuniści w różnych krajach świata walczyli o

wyzwolenie narodowe i społeczne, przy pełnym przemilczeniu ich dążeń do rozszerzenia systemu stalinowskiego i zasięgu totalitarnego ZSRR na inne kraje Europy.

4. Ulica Grzegorza Korczyńskiego. Grzegorz Korczyński to polski działacz komunistyczny, generał broni Wojska Polskiego, funkcjonariusz organów bezpieczeństwa i szef Zarządu II Sztabu Generalnego WP - wywiadu wojskowego PRL. Był żołnierzem XIII Brygady im. Jarosława Dąbrowskiego tzw. "Dąbrowszczaków". Od 1942 roku członek PPR i GL. Między listopadem 1942 roku, a lutym 1943 we wsi Ludmiłówka w powiecie kraśnickim Grzegorz Korczyński i podlegli mu komunistyczni partyzanci z Gwardii Ludowej zamordowali około 100 Żydów - głównie kobiet i dzieci. Zbrodnia miała charakter rabunkowy. Od 1944 roku był dowódcą obwodu lubelskiego Armii Ludowej, w 1945r. dokonał pacyfikacji wiosek na terenie Lubelszczyzny, uznanych za współpracujące z antykomunistyczną partyzantką. W latach 1946 - 1948 pełnił funkcję pomocnika w Ministerstwie Bezpieczeństwa Publicznego do spraw operacyjnych. W 1950 roku został aresztowany i skazany na dożywocie m.in. za mordy na ludności polskiej i żydowskiej. W 1954 roku Sąd Najwyższy zmienił wyrok na 15 lat więzienia. Na fali politycznej "odwilży" Korczyński w 1956 roku wyszedł na wolność, a Sąd Najwyższy na wniosek Generalnej Prokuratury uchylił wyrok skazujący. W latach 1956 - 1965 był szefem Zarządu II Wywiadowczego Sztabu Generalnego WP. W latach 1959 - 1971 był członkiem KC PZPR, w latach 1961 - 1971 był posłem na Sejm PRL III, IV, V kadencji. W grudniu 1970r. dowodził oddziałami Wojska Polskiego pacyfikującymi demonstracje robotnicze na Wybrzeżu. Był jednym z głównych odpowiedzialnych za masakry robotników w czasie tamtych wydarzeń i został za to usunięty z zajmowanych stanowisk i wysłany jako ambasador do Algierii, gdzie w 1971 roku zmarł.

5. Ulica Oskara Langego. Oskar Lange - ekonomista, w latach 1926 - 1937 pracownik naukowy Uniwersytetu Jagiellońskiego. Z ruchem socjalistycznym związany od 1918 roku. Należał do kierownictwa Związku Niezależnej Młodzieży Socjalistycznej. W 1927 roku wstąpił do PPS. W latach II wojny światowej stał się jednym z kluczowych działaczy politycznych rozpowszechniających hasła sowieckiej propagandy na terenie Stanów Zjednoczonych. Był współtwórcą prosowieckiej Amerykańsko - Polskiej Rady Robotniczej. Prosowiecka działalność Langego w USA była wymierzona we władzę i pozycję międzynarodową Rzeczypospolitej Polskiej. W latach 90-tych historycy amerykańscy opublikowali informację o tym, że Lange już od 1943 roku podjął pod pseudonimem "Friend" tajną współpracę o charakterze agenturalnym z sowieckimi służbami specjalnymi. Oskar Lange był posłem na Sejm PRL I, II, III, IV kadencji, członkiem KC PZPR i Rady Państwa PRL, członkiem Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Jedności Narodu. W 1964 roku został odznaczony Orderem Budowniczych Polski Ludowej.

6. Ulica Manifestu Lipcowego. Nazwa Manifest Lipcowy jest upamiętnieniem wylansowanej przez propagandę komunistyczną nieprawdziwej daty i miejsca powstania Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego, który wydał manifest do narodu polskiego. 21 lipca 1944 roku w Moskwie, z inicjatywy Stalina utworzono polski z nazwy organ przeznaczony dla administrowania w interesie ZSRR terenami Polski położonymi na zachód od linii Bugu. Organ ten przybrał nazwę PKWN. Miał stanowić przeciwwagę dla polskiego rządu w Londynie. Manifest PKWN do narodu polskiego nie powstał - jak próbowano to w

czasach PRL-u przedstawić - w Chełmie Lubelskim, lecz w Moskwie i tam po raz pierwszy został ogłoszony. Tekst „Manifestu” był tak sformułowany, by stworzyć wrażenie, że Polska pod rządami PKWN będzie kontynuacją państwa polskiego. Rząd londyński „Manifest” określał jako „samozwańczy” i „hamujący walkę z okupantem”. 27 lipca 1944 roku kierownictwo PKWN rzekło się w odpowiednim dokumencie pretensji do ziem położonych na wschód od linii rzeki Bug. Od chwili utworzenia PKWN rozpoczął się w Rzeczypospolitej Polskiej nowy etap niszczenia podziemnych struktur władzy cywilnej i wojskowej środkami militarnymi i politycznymi.

7. Ulica Leona Kruczkowskiego. Leon Kruczkowski (1900-1962) - pisarz i publicysta. Autor powieści „Kordian i cham” (1932), „Pawie pióra”, (1935), „Sidła” (1937), autor wielu dramatów m.in. „Kordian i cham” (1935 adaptacja powieści), „Niemcy” (1948), „Juliusz i Ethel” (1954), „Pierwszy Dzień wolności” (1959), „Śmierć gubernatora” (1961). Był z wykształcenia chemikiem, absolwentem Wyższej Szkoły Przemysłowej w Krakowie. Po ukończeniu studiów pracował w przemyśle w Zagłębiu Dąbrowskim. Okres II wojny światowej spędził w obozie niemieckim dla jeńców wojennych w Armswalde II B (Choszczno) i Gross Born (Borne Sulinowo). Po powrocie do Polski wstąpił do PPR. Od czerwca 1945 roku był wiceministrem kultury i sztuki w zdominowanym przez komunistów tzw. Tymczasowym Rządzie Jedności Narodowej oraz później w komunistycznym rządzie Józefa Cyrankiewicza. Był z ramienia PPR mianowany na członka Krajowej Rady Narodowej. Potem z ramienia PPR i PZPR zasiadał do 1962r. w Sejmie PRL. W okresie dojrzałego stalinizmu objął funkcję prezesa Zarządu Głównego Związku Literatów Polskich (1949-1956). Gwarantował spójność działań ZLP z propagandową działalnością władz komunistycznych. Jednocześnie od 1951 do 1956 roku był przewodniczącym Komitetu Współpracy Kulturalnej z Zagranicą. Dodatkowo w latach 1952-1956 był członkiem prezydium Ogólnopolskiego Komitetu, stworzonego przez komunistów Frontu Narodowego i - w latach 1958-1962 - członkiem prezydium Ogólnopolskiego Komitetu stworzonego na to miejsce Frontu Jedności Narodu. Od 1950 roku był także członkiem stworzonej przez komunistów i finansowanej przez ZSRR Światowej Rady Pokoju, propagandowo wspierającej na arenie międzynarodowej politykę imperialną Związku Sowieckiego oraz członkiem prezydium Polskiego Komitetu Obrońców Pokoju. W lutym 1957 roku został członkiem Rady Państwa PRL. Zmarł 1 sierpnia 1962 r. w Warszawie.

8. Ulica Jakuba Dąbskiego. Jakub Dąbski (1885 - 1981) urodził się w Chrzanowicach - działacz socjalistyczny, komunistyczny i związkowy. W 1904 roku wstąpił do PPS, od 1906 roku działacz PPS - Frakcji Rewolucyjnej, członek Organizacji Bojowej PPS, przemyczał druki partyjne z Górnego Śląska. W latach 1908 - 1912 więziony. W 1912 roku po skazaniu na 6 lat katorgi wywieziony został na Syberię. Po rewolucji lutowej współorganizował Radę Delegatów Robotniczych i tworzył związki zawodowe. W grudniu 1917 roku brał także aktywny udział w walkach po stronie bolszewików. W 1918 roku został sekretarzem Okręgowego Komitetu Robotniczego PPS w Dąbrowie Górniczej. Opowiadał się za współdziałaniem z KPRP i występował w obronie RDR, za co został zawieszony w prawach OKR PPS. W 1922 roku wstąpił do KPRP i został sekretarzem oddziału Związku Zawodowego Robotników Budowlanych związanego z KPRP. W 1927 roku został zastępcą burmistrza Czeladzi i do lutego 1928 roku

był p.o. burmistrza tego miasta. Od kwietnia 1928 roku pracował w Zarządzie Miejskim Dąbrowy Górniczej. Podczas okupacji był członkiem tajnego samorządu Dąbrowy Górniczej. Od 1942 roku członek PPR. W 1945 roku został prezydentem Dąbrowy Górniczej, następnie sekretarzem Prezydium Miejskiej Rady Narodowej. W latach 1945 - 1947 był kierownikiem miejscowej organizacji PPS. Do przejścia na emeryturę w 1957 roku był kierownikiem Wydziału Opieki Społecznej w Prezydium MRN w Dąbrowie Górniczej. Był odznaczony m.in. Orderem Budowniczych Polski Ludowej, Orderem Sztandaru Pracy I Klasy, Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Niepodległości z Mieczami i sowieckim Orderem Rewolucji Październikowej.

Argumentami uzasadniającymi nadanie nazw ulic takich jak: "ulica 40-lecia", czy "ulica Św. Antoniego" są wnioski mieszkańców Dąbrowy Górniczej zgłoszone do Rady Miejskiej.

1. Ulica 40-lecia. Na wniosek mieszkańców Ujejsca, wyrażony w interpelacji radnej Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej proponuje się z dotychczasowej nazwy ulicy "40-lecia PRL" zrezygnować z członu „PRL” i pozostawić nazwę "ulica 40-lecia". Nazwa ta będzie wyrazem uczczenia daty ustanowienia w Ujejscu samodzielnej parafii pod wezwaniem NMP Matki Kościoła. Parafia została ustanowiona 40 lat temu - 24 sierpnia 1977r. - przez biskupa częstochowskiego Stefana Barełę. 40 lat temu - 25 stycznia 1977 r. - Ujejsce zostało włączone do Dąbrowy Górniczej jako jedna z jej dzielnic. Nazwa ulicy 40-lecia upamiętni niewątpliwie również i ten fakt.

2. Ulica Św. Antoniego. Mieszkańcy ulicy Gwardii Ludowej zwrócili się do radnych Rady Miejskiej z ustnym wnioskiem o zmianę nazwy ulicy na ulicę Św. Antoniego. Swoją prośbę motywują tym, że ulica Gwardii Ludowej historycznie łączy się ze Wzgórzem Gołonoskim, Sanktuarium Narodzenia Najświętszej Marii Panny i Św. Antoniego z Padwy oraz bezpośrednio z ulicą Kościelną. Komisja Prawno-Organizacyjna przychyliła się do prośby mieszkańców i na posiedzeniu w dniu 17.10.2016r. pozytywnie zaopiniowała propozycję zmiany nazwy ulicy z Gwardii Ludowej na Św. Antoniego.

Argumentami uzasadniającymi nadanie nowych nazw ulic takich postaci jak: Zygmunt Różycki, Stanisław Kontkiewicz, Św. Jan Paweł II, Kazimierz Srokowski, Wirgiliusz Gryń są ich zasługi dla Dąbrowy Górniczej, Zagłębia Dąbrowskiego, Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku Jana Pawła II, zasługi tego Wielkiego Polaka, należy odnieść do całego świata.

3. Ulica Zygmunta Różyckiego. Różycki Zygmunt (1883 – 1930) poeta, urodził się 7 grudnia 1883 roku w Łęce. O rodzicach brak wiadomości. W roku 1900 osiadł w Warszawie i został urzędnikiem w jednym z biur Kolei Nadwiślańskich. Wkrótce jednak zrezygnował z tej pracy. Obracał się w środowisku artystycznym Warszawy, przyjaźnił się zwłaszcza z literatem Mieczysławem Srokowskim. Jakiś czas mieszkał w Lublinie, gdzie zasłynął jako kawalarz.

Cechował go bunt przeciw mieszczańskiemu bytowaniu. Podkreślał go, jak wspomina Wacław Gralewski, odpowiednimi ubiorami. Głowę przykrywał ogromnym, czarnym sombrero. Z ramion spływała, opuszczona do łopatek, również czarna, peleryna. Nosił się z zamiarem założenia w Lublinie pisma literackiego o tytule „Marzanna” ale nie znalazł mecenasa. W ostatnich, latach przed pierwszą wojną światową, przebywał w Nałęczowie. Od 1900 roku zamieszczał w warszawskiej prasie: „Bluszcz”, „Tygodnik Ilustrowany”, „Prawda”, „Wędrowiec”, „Tygodnik Polski”, „Kurier Warszawski” wiersze i opowiadania. W 1902 roku zadebiutował tomem poetyckim „Tęsknota”, życzliwie przyjętym przez recenzentów. Poeta „zmierzchów i smutków”, wg określenia Mariana Gawalewicza, szybko osiągnął sporą popularność, był chętnie drukowany w czasopiśmie, głównie warszawskich. Kolejne zbiory poezji, które opublikował to: "Liliowe śnienia" (1904 r.), "Płomienne kwiaty" (1909 r.), "Szkarłatna wizja" (1911 r.), „Wybór poezji" (1919 r.). Wysoko oceniano też wiersze Różyckiego w sprawozdaniach prasowych. Następne tomiki poetyckie, które wydał to: „Sen o szczęściu” (1912 r.), „Zielone oczy” (1913 r.). Po wojnie Różycki wydał nowy zbiorek poezji: „Złoty czerep”, „Opowieści dziwaczne” (1925 r.). Ogłosił też tom humoresek „Figle młodego satyra” (1911 r.) oraz kilka tomików wierszowanych utworów dla dzieci. Opracował także antologię „Najmłodsza Polska w pieśni” (1903 r.). Prawdopodobnie Różycki jest także autorem słów do pieśni „O mój rozmarynie”. Zmarł 3 kwietnia 1930 r. w Pabianicach.

4. Ulica Stanisława Kontkiewicza. Stanisław Kontkiewicz (1849-1924) był postacią zasłużoną dla Dąbrowy Górniczej. Był geologiem i inżynierem górniczym. Pełnił funkcję wiceprezesa Zarządu Towarzystwa Kopalni Węgla „Flora”. Był współorganizatorem dąbrowskiej „Sztygarki”, członkiem dyirekcji i wykładowcą minerologii, petrografii, geologii i języka polskiego. Kontkiewicz był założycielem i przewodniczącym Sekcji Górniczo-Hutniczej Towarzystwa Popierania Przemysłu i Handlu w Dąbrowie Górniczej, członkiem zespołu redakcyjnego pierwszego polskiego czasopisma górniczego - Przeglądu Górniczo-Hutniczego wydawanego w Dąbrowie, członkiem zarządu Towarzystwa Pomocy dla Biednych Chrześcijan w Dąbrowie, prezesem Stowarzyszenia Spożywczego "Nadzieja" w Dąbrowie Górniczej. Kontkiewicz był twórcą amatorskiego zespołu aktorskiego w Dąbrowie Górniczej oraz prezesem Dąbrowskiego Towarzystwa Muzycznego. Był twórcą krótkiego polsko - niemieckiego słownika techniczno-górniczego.

5. Ulica Bielowizna. Bielowizna to wieś, która powstała około 1875 roku, jako przysiółek młynarski na prawym brzegu Trzebyczki w lasach Puszczy Łosieńskiej. Początek Bielowiznie dał młyn, usytuowany bezpośrednio nad rzeką Trzebyczką. Młyn ten można odnaleźć na najstarszych mapach tego regionu z około 1801 roku oraz z 1809 roku jako "Młyn Ujejsce". Należy tutaj podkreślić, że przed II wojną światową Bielowizna wraz z Antoniowem, Ujejsem należały do gminy Wojkowice Kościelne, zaś Ząbkowice do gminy Olkusk-Siewierskiej. Obie gminy zostały zniesione z dniem 1 stycznia 1950 r. i wtedy Bielowizna i

Ząbkowice znalazły się w gminie Ząbkowice. 29 września 1954 r., po zniesieniu gmin Bielowizna znalazła się w gromadzie Sarnów. 1 stycznia 1956 roku Ząbkowice wraz z Bielowizną otrzymały status osiedla miejskiego, a 16 lipca 1962 roku prawa miejskie. 1 lutego 1977 r. Bielowizna wraz z Ząbkowicami została przyłączona do miasta Dąbrowa Górnicza. Przed II wojną światową Bielowizna to miejsce wypoczynku i rekreacji. Istniało tutaj kilka domów wypoczynkowych (letnisk), z których najbardziej znane to "Letnisko Basiuła". Przed II wojną światową na Bielowiźnie wybudowany został obelisk ku czci marszałka Józefa Piłsudskiego. Okupant hitlerowski zniszczył ten pomnik.

Nadanie nazwy „Bielowizna” jednej z najstarszych ulic tego przysiółka w Ząbkowicach wydaje się ze wszech miar pożądane i uzasadnione. Niewątpliwie przyczynić się może do kształtowania świadomości historycznej młodego pokolenia.

6. Ulica Św. Jana Pawła II. Jan Paweł II był pierwszym papieżem Polski, jak również od 455 lat biskupem Rzymu niebędącym Włochem. Karol Wojtyła urodził się 18 maja 1920 roku w Wadowicach. Kiedy skończył 6 lat, rozpoczął naukę w szkole podstawowej dla chłopców. Od 1932 roku Karol uczył się w wadowickim Gimnazjum im. Marcina Wadowity. Po zdaniu matury wybrał studia polonistyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego i zamieszkał w Krakowie. W czasie II wojny światowej, w 1940 roku, po zamknięciu przez Niemców Uniwersytetu Jagiellońskiego Karol Wojtyła zaczął pracę fizyczną - najpierw w zakładach chemicznych Solary, potem w kamieniołomie na Zakrzówku, a później w oczyszczalni wody w Borku Fałęckim. W 1942 roku Wojtyła wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie. 1 listopada 1946 roku Karol Wojtyła otrzymał święcenia kapłańskie z rąk arcybiskupa Adama Sapiehy. Studia kontynuował na Papieskim Międzynarodowym Athenaeum Angelicum w Rzymie. Ksiądz Wojtyła uzyskał w Rzymie doktorat i wrócił do Polski. Został skierowany do pracy w ubogiej wiejskiej parafii w Niegowici, a w 1949 przeniesiony do parafii św. Floriana w Krakowie. Na polecenie kard. Sapiehy, ks. Wojtyła przeniósł się z parafii św. Floriana na ul. Kanoniczną w Krakowie, aby poświęcić się pracy naukowej. Zaczął prowadzić wykłady w Seminarium Duchownym w Krakowie i na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1958 roku ks. Wojtyła przyjął święcenia biskupie z rąk abp Eugeniusza Baziaka. Został najmłodszym biskupem w Polsce - miał wówczas 38 lat. W 1967 roku abp Wojtyła został mianowany przez Pawła VI kardynałem. 16 października 1978 roku na konklawe zwołanym po śmierci Jana Pawła I Karol Wojtyła został wybrany na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Papież nazwany został wkrótce „papieżem - pielgrzymem”. Odebrał 104 podróże zagraniczne, odwiedził każdy kontynent. 8 razy odwiedził Polskę. Nominował 231 kardynałów. Napisał 14 encyklik, 14 adhortacji, 11 konstytucji oraz 43 listy apostolskie. Był papieżem przez 26 i pół roku. Jego pontyfikat był drugim co do długości w dziejach Kościoła. Jego posługa naznaczona została cierpieniem. 13 maja 1981 roku miał miejsce zamach na jego życie. W 2011 roku Jan Paweł II został ogłoszony błogosławionym, a w 2014 roku został ogłoszony świętym Kościoła Katolickiego. O jego wielkości mówi jego życie i posługa Bogu.

7. Ulica Kazimierza Srokowskiego. Kazimierz Srokowski urodził się 4 marca 1864r. w Dąbrowie Górniczej. Ukończył gimnazjum w Piotrkowie Trybunalskim. W 1889 roku ukończył studia w zakresie nauk matematycznych na Uniwersytecie w Petersburgu. Uczył matematyki i języka polskiego w

dąbrowskiej „Szttygarce”. Był członkiem Rady Opiekuńczej tejże szkoły. Przez 28 lat był sekretarzem Rady Zjazdu Przemysłowców Górniczych. Sekretarzował także Stowarzyszeniu Inżynierów Górniczych i Hutniczych. Srokowski prowadził wszechstronną działalność społeczną. Aktywnie działał w Narodowej Demokracji. Był pierwszym przewodniczącym Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej. Redagował "Przegląd Górniczo-Hutniczy". Działał w Macierzy Szkolnej, Towarzystwie Muzycznym, Towarzystwie Dobroczynności i Spółdzielni "Nadzieja". Zmarł 22 maja 1924 roku w Dąbrowie Górniczej.

8. Ulica Wirgiliusza Grynia. Wirgiliusz Gryń urodził się 9 czerwca 1928 roku w Dąbrowie Górniczej, w kolonii Mydlce. Wybitny aktor. Życiową przygodę z aktorstwem zaczynał w latach 1947-1949 statystowaniem na sosnowieckiej scenie teatralnej i katowickiej. Eksternistyczny egzamin aktorski zdał w 1958 roku. Wcześniej, w 1952 roku ukończył Państwową Szkołę Reżyserów Teatrów Niezawodnych. Grał wiele ról, od Służalskiego („Spazmy modne”, 1955 Kalisz), przez Grabca ("Balladyna" 1963 Zielona Góra), Marchołta („Marchołt gruby, a sprośny” 1965 Poznań), Nadzorcę ("Proces" 1986 Łódź). Gryń zagrał w około 100 obrazach. Najbardziej znane filmy z jego udziałem to „Wesele", "Żywot Mateusza", "Potop", "Zaraza", "Bołdyn", „Zerwane cumy", "Kłucznik". Wystąpił także na planie filmowym w Dąbrowie Górniczej, gdzie w 1981 roku kręcono sceny do filmu kryminalnego "Anna i wampir". Za swoje role teatralne i filmowe został wielokrotnie nagrodzony. Wirgiliusz Gryń zmarł w Warszawie 3 września 1986 roku, przed premierą 12 odcinka cieszącego się olbrzymią popularnością serialu telewizyjnego "Dom", w którym grał postać Stanisława Jasińskiego. To była jego najsłynniejsza rola.

Przewodniczący Komisji Prawno- Organizacyjnej

Sławomir Żmudka